

SF og VS undlod at stemme til dagsordenen, og det gjorde vi, fordi regeringen dengang betragtede dagsordenen som en godkendelse af den radar, som nu står i Thule. Derfor vil jeg godt citere begrundelsen, som vi gav dengang, og hvor jeg sagde:

»Vi kan ikke tage medansvar for, at dette radaranlæg bliver sat i drift, før tingene er afklaret, før regeringen her i Folketinget har dokumenteret, at sagerne er i orden, eller i hvert fald, at der skal foretages en sådan tilbundsgående undersøgelse, og før det er besluttet, kan vi ikke acceptere ministerens redegørelse.«

Det var det, jeg var inde på: at der dengang blev fejtet ting ind under gulvtæppet, hvor disse ting stadig væk ligger.

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Det er korrekt, og jeg beklager; det var ikke Enhedslisten, men VS, men det var hr. Keld Albrechtsen.

Og så vil jeg godt understrege, når nu debatten bliver gentaget, at også på det tidspunkt gjorde den danske regering det klart, at den dagsorden, som vi støttede, ikke var antiamerikansk, og jeg vil citere udenrigsministeren fra dengang, det var den 5. marts 1987, Folketingets forhandlinger 1986-87, I. samling, sp. 8356:

»Desuden kan jeg ikke opfatte dagsordenen som udtryk for nogen kritik rettet imod Danmarks allierede USA, som jo står for varslingsanlægget i Thule, og en sådan kritik ville der heller ikke have været grundlag for.«

Vi ønsker ikke dette som antiamerikanisme, vi ønsker, at man fortsætter den fredelige udvikling gennem forhandlinger, og det er dét, der er vores synspunkt i dag.

Villy Søvndal (SF):

Det er lidt underligt, at det her skulle blive en diskussion om antiamerikanisme eller ej, al den stund den samme diskussion meget præcist pågår i USA. Den mere rimelige skillelinjediskussion ville være en diskussion om forstandighed og ikkeforstandighed.

Det er formentlig den vigtigste sikkerhedspolitiske situation, vi står i siden den kolde krigs afslutning. Vi var nogle, bl.a. mig, der forestillede sig efter den kolde krigs afslutning, at dermed var forestillinger om den absolutte dominans lagt øde, fordi netop den kolde krig var afsluttet.

Vi står nu ved 10-året for afslutningen af den kolde krig, og det, der er debatten i dag, er afsæt til en oprustning, en afskrækkelse, et nyt våbenkapløb, formentlig uden sidestykke, og det betegner sikkerhedspolitisk et voldsomt tilbageslag – et voldsomt tilbageslag!

På den måde synes jeg, at den konservative ordfører i modsætning til Venstres ordfører holdt en meget forstandig tale. Det vil jeg godt kvittere for.

Hr. Per Stig Møller sagde, at bryder man ABM ensidigt, så sættes der et nyt våbenkapløb i gang, som jeg hørte citatet. Det var i lodret modsætning til det, Venstres ordfører sagde, nemlig at ikke noget enkeltland – det var formentlig Rusland, der var ment – skulle have lov til at blokere for den her udvikling. Det vil sige, at Venstre og De Konservative i den her diskussion står med to lodret modsatte synspunkter.

Det, der så er hensigten med debatten i dag, som nogle har sagt kommer lidt tidligt, er at få den danske regering til at placere sig i den her diskussion. Udenrigsministeren gjorde klart i sin tale, at et af de parametre, der ville være afgørende for den amerikanske stillingtagen til sin tid, ville blive de allieredes ståsted i diskussionen. Derfor kan man jo frygte, at hvis alle allierede i Europa havde det samme standpunkt, som den danske regering indtil nu har lagt sig på, nemlig at referere amerikanske standpunkter, ville det blive ganske svært at få indflydelse på den amerikanske beslutning.

Jeg kan ikke forstå i en situation, som også hr. Holger K. Nielsen var inde på, hvor en række europæiske lande, også allierede i NATO, udtrykker sig stærkt skeptisk over for det her – ikke ud fra antiamerikanske holdninger, men ud fra en reel bekymring over den sikkerhedspolitiske udvikling – at den danske regering er så spag i mælet, udtrykker forståelse, ønsker, at det kan komme til en eller anden forståelse, men helt, synes jeg, uden at træde i karakter.

Nogle af os har tilbragt tiden sammen i et par år i Forsvarskommissionen forud for det her, og vi ved godt, at den reelle begrundelse for det her ikke drejer sig om slyngelstater. Er nogen i tvivl, kan jeg fortælle, at en stor del af forsamlingen her også deltog, da Det Udenrigspolitiske Nævn var i USA, hvor vi spurgte en general: Er det rigtigt, at I er skrækslagne over Libyen, over Iran, over Irak, over Nordkorea? Det var i øvrigt på det tidspunkt, hvor man forhandlede varmt med Nordkorea. Svaret fra generalens side var: Nej, men forsvarspolitisk